

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5721202439
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5721202439.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpený spoločnosťou Roman Kvasnica a partneri s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, XXX XX D. D., zastúpená splnomocneným zástupcom Centrum správnej pomoci Košice, so sídlom Tomášikova 147/3, 040 01 Košice – Sever, IČO: 51 847 124, o zaplatenie 74.334,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5Csp/67/2021 - 403 zo dňa 21. novembra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom žalobu žalobcu zamietol (výrok I. napadnutého rozsudku) a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1. V odôvodnení okresný súd ustálil, že žalobca výzvou zo dňa 10.09.2018 vyzval žalovanú na zaplatenie nedoplatku, ktorý ku dňu 10.09.2018 predstavoval sumu vo výške 10.464,84 eur, s tým aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy dlžnú sumu uhradila, a v prípade ak ju neuhradí bude oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a že výzvou na čl. 200 súdneho spisu žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy, ktorá ku dňu 12.03.2019 predstavovala sumu vo výške 12.567,01 eur, s tým, aby uvedenú pohľadávku uhradila v lehote 15 dní od doručenia výzvy a v prípade ak ju neuhradí bude oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Okresný súd konštatoval, že v uvedených výzvach nie je identifikovaná konkrétna splátka, pre ktorú žalobca jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh. Uzavrel, že ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty 3 mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, je neplatný v súlade s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

1.2. Okresný súd preskúmal Zmluvu o splátkovom úvere č. 0352832388 zo dňa 20.03.2008 z pohľadu, či táto obsahuje neprijateľné podmienky, pričom preskúmaním zmluvy zistil, že bod. č. 4 Zmluvy o splátkovom úvere č. 0352832388 zo dňa 20.03.2008 o voľbe Obchodného zákonníka pre úpravu práv a povinností účastníkov zmluvy je neprijateľnou podmienkou spôsobilou založiť v spojení s inými ustanoveniami zmluvy zjavný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, keďže niet žiadneho ekonomického dôvodu, ktorý by spotrebiteľa, ktorý nemá možnosť obsah zmluvných

podmienok ovplyvniť, nútil k tomu, aby svoj vzťah s dodávateľom podriadil pod ustanovenia zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník.

1.3. V súvislosti s účtovanými poplatkami za upomienky okresný súd určil, že podľa § 153 ods. 3 O.s.p. je toto zmluvné dojednanie vo všeobecných obchodných podmienkach neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Uvedený záver bol prijatý v rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20C/238/2013 zo dňa 07.02.2014.

1.4. K žalovanou namietanej neprijateľnej zmluvnej podmienke uvedenej v článku II. bode 2. Zmluvy o splátkovom úvere č. 0352832388 zo dňa 20.03.2008 súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa rozhodnutia Ústredného inšpektorátu SOI z 24.3.2014 č. SK/0207/99/2014 ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, ktorá má za následok, že na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy. K zmluvnému dojednaniu, ktoré sa nachádza vo VOP v 7.6.1. a) poukázal na to, že Komisia pre posudzovanie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách toto vyhodnotila ako neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že predmetné dojednanie je spôsobilé vážne poškodiť spotrebiteľa, pretože na mimoriadnu splatnosť postačuje akékoľvek porušenie zmluvnej povinnosti spotrebiteľa. Na základe vyššie uvedených skutočností okresný súd konštatoval, že Zmluva o splátkovom úvere č. 0352832388 zo dňa 20.03.2008 obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky.

1.5. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to v rozsahu výroku I., ktorým súd žalobu zamietol, ako aj v časti výroku II., ktorým súd rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, podal žalobca odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmení tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná nárok náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobca mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

2.1. Žalobca zastával právny názor, že mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru bola vyhlásená riadne a v súlade so zákonom. Uviedol, že mimoriadna splatnosť pohľadávky bola žalobcom vyhlásená ku dňu 07.06.2019 z dôvodu dlhodobého neplnenia si povinností vyplývajúcich z uzavretej zmluvy o splátkovom úvere zo strany žalovanej, a to v súlade bodom 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok, bodom 8.1. a 8.2. Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým, ktoré boli účinné v čase uzavretia úverovej zmluvy a zároveň s bodom 8.1. Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., účinných v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti teda nepredstavovalo reakciu žalobcu na nezaplatenie konkrétnej splátky. Bolo dôsledkom dlhodobého neplnenia si povinností zo strany žalovanej, ktorá po dlhšiu dobu nesplácala úver riadne a včas, t.j. neplnila si svoje záväzky zo Zmluvy o splátkovom úvere. Nereagovala ani na opakované výzvy žalobcu na doplatenie dlžných splátok, a teda si riadne neplnila svoje povinnosti v zmysle uzavretej zmluvy. Keďže žalovaná na tieto výzvy nereagovala, pristúpil žalobca v súlade so zákonom, Zmluvou o splátkovom úvere, Všeobecnými obchodnými podmienkami a Úverovými podmienkami, k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čím sa stal splatným celý dlh žalovanej. Žalobca mal zato, že v rámci procesu zosplatnenia poskytnutého úveru postupoval v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čo do potreby výzvy, ktorá predchádzala samotnému zosplatneniu úveru. V odvolaní uviedol, že výzvou zo dňa 12.03.2019 vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie omeškaného dlhu, pričom súčasne ju upozornil, že ak tento omeškaný dlh nezaplatí, žalobca pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru. Z uvedeného vyplýva, že žalobca si predmetným listom splnil svoju povinnosť v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca súčasne uviedol, že žiadne zákonné ustanovenie neustanovuje povinnosť veriteľa v spotrebiteľských vzťahoch uviesť konkrétnu splátku, pre nezaplatenie ktorej chce veriteľ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024 a uviedol, že z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jasne vyplýva, že skutočnosť, že zo strany žalobcu nebola špecifikovaná splátka, pre ktorú došlo k zosplatneniu poskytnutého úveru, nemá za následok neplatnosť tohto zosplatnenia.

2.2. Žalobca podotkol, že pokiaľ by aj bol správny názor súdu prvej inštancie o neplatnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (čo žalobca výslovne popiera), súd prvej inštancie bol povinný rozhodnúť o priznaní časti omeškaných splátok úveru v rozsahu, v akom tieto boli splatné ku dňu vyhlásenia rozsudku, t.j. ku 21.11.2024, ako aj k nim prislúchajúceho príslušenstva. Žalobca súčasne, z dôvodu právnej istoty uviedol, že priznanie splátok splatných ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je možné považovať za zmenu žaloby, nakoľko súd by priznal iba časť žalobcom uplatňovaného nároku. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/47/2022 zo dňa 13.04.2023.

2.3. Žalobca mal zato, že súd nepostupoval správne, keď stranami dohodnutú aplikáciu Obchodného zákonníka považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uviedol, že ustanovenie časti I. článku III. bodu 4. zmluvy o úvere nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca nepopieral a nespochybňoval, že úverová zmluva uzavretá so žalovanou, je spotrebiteľskej povahy v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a Zákona o ochrane spotrebiteľa. Úverová zmluva je však súčasne absolútny obchodnoprávny vzťah. V prípade, že uvedená zmluva je uzavretá so spotrebiteľom v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, neaplikuje sa pravidlo *lex specialis derogat legi generali*, t.j. prednostná úprava v Obchodnom zákonníku (*lex specialis*), ale v prípade dualizmu práva sa prednostne použijú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (*lex generalis*), čo vyplýva z § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení. Uvedené však neznamená absolútne vylúčenie použitia Obchodného zákonníka pri spotrebiteľských zmluvách, ale len jeho sekundárnu aplikáciu.

2.4. Žalobca mal ďalej za to, že súd nepostupoval správne, keď posúdil dojednanie poplatku za upomienku ako neplatné z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Uvedená zmluvná pokuta predstavuje sankciu za omeškanie so splácaním úveru, t.j. dohodnutú zmluvnú pokutu. Výška uvedenej zmluvnej pokuty spolu s účtovaným úrokovom z omeškania, nepresiahla maximálnu výšku sankcií v spotrebiteľských zmluvách v zmysle § 3a Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podotkol, že v rámci žalobou uplatneného nároku si v súdnom konaní neuplatňuje žiadnu sumu z titulu zmluvnej pokuty.

2.5. V odvolaní žalobca taktiež uviedol, že súd nepostupoval správne, keď vyhlásenie dlžníka, že sa oboznámil so všetkými súčasťami úverovej zmluvy posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. K inkorporácii Všeobecných obchodných podmienok a Úverových podmienok v rámci zmluvy o splátkovom úvere, uzavretej medzi žalobcom a žalovanou došlo v absolútnom súlade s platným právom, ako aj s rozhodovacou praxou vnútroštátnych aj európskych súdnych autorít. Zdôraznil, že z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že zmluva, vrátane jej ustanovení o pristúpení k obchodným podmienkam banky, bola zo strany žalovanej riadne podpísaná. V záverečných ustanoveniach úverovej zmluvy je obsiahnuté zmluvné dojednanie, z ktorého nepochybne vyplýva súhlasný prejav vôle zmluvných strán, potvrdený aj podpisom zmluvných strán, aby sa jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán v úverovej zmluve výslovne neupravené, riadili ustanoveniami obchodných podmienok, ktoré sú v úverovej zmluve jednoznačne označené svojim názvom, subjektom ktorý ich vydal, ako aj dátumom, od kedy nadobudli účinnosť. Uviedol, že samotné pristúpenie k obchodným podmienkam banky a oboznámenie sa s nimi žalovaná svojím podpisom zmluvy v súlade s platným právom deklarovala v časti I. čl. VI. bode 3. Zmluvy o úvere. Uvedené vyhlásenie je súčasťou zmluvy, ktorú žalovaná platne uzavrela po tom, ako sa s ňou oboznámila, a preto pokiaľ by žalovaná tvrdila, že s príslušnými súčasťami zmluvy nebola oboznámená, a to napriek tomuto zmluvnému ustanoveniu, musí v tomto smere niesť dôkazné bremeno, nakoľko do preukázania opaku platí zásada *pacta sunt servanda*, teda to, čo je uvedené v zmluve.

2.6. V závere odvolania žalobca ďalej namietal, že súd nepostupoval správne, keď oprávnenie banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, zakotvené v bode 7.6.1. VOP, posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca mal za to, že uvedené zmluvné dojednanie nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku a súčasne tento súdom vyslovený právny názor nemožno považovať za dostatočne odôvodnený. Súčasne žalobca uviedol, že priamo v bode 7.6.1. VOP sú demonštratívne vymenované dôvody, resp. spôsoby porušenia zmluvných dojednaní, v dôsledku čoho je veriteľ oprávnený úver zosplatiť.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadřila žalovaná. Uviedla, že sa pridrižiava všetkých svojich doterajších písomných aj ústnych vyjadrení produkovaných v tomto konaní. V súvislosti s tvrdením žalobcu o tom, že mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru bola vyhlásená riadne a v súlade so zákonom mala žalovaná za to, že toto tvrdenie žalobcu nemá oporu ani v skutkovom stave a nie je ani v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovaná tu v plnom rozsahu odkázala na svoje odvolanie proti prvému rozsudku prvoinštančného súdu v predmetnej právnej veci a argumentáciu

v ňom uvedenú, v ktorej sa rozsiahlo venovala dôvodom neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru z pohľadu nedodržania ustanovenia druhej vety § 565 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného žalovaná zastávala názor, že keďže je výhradným právom veriteľa a nie jeho povinnosťou vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, a tú nemusí vyhlásiť ani po zaslaní viacerých upomienok resp. výziev na úhradu omeškaných splátok, je potrebné, aj s ohľadom na zásadu rovnosti zmluvných strán, aby ju vyhlásil spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti, pre ktorú konkrétnu splátku ju mal v úmysle alebo mohol vyhlásiť. Žalovaná mala za to, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je v uvedenom vecne správne, v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

3.1. Žalovaná ďalej poukázala na to, že rozhodnutie prvoinštančného súdu o tom, že článok II. bod 2 uzatvorenej úverovej zmluvy, v zmysle ktorého dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so všetkými súčasťami úverovej zmluvy je neprijateľnou podmienkou, čo spôsobuje jej neplatnosť, má dopad na viacero žalovanou v priebehu konania namietaných neprijateľných zmluvných podmienok. V tejto časti, t.j. v časti posudzovania neprijateľných zmluvných podmienok je podľa názoru žalovanej rozhodnutie prvoinštančného súdu nedokončené, pričom uvedené nie je spôsobilé zmeniť prijatý záver o zamietnutí žaloby, no predpokladá možné vyvolanie ďalšieho súdneho konania.

3.2. V závere vyjadrenia žalovaná uviedla, že ak žalobca v odvolaní uvádza, že prvoinštančný súd mu mal priznať jeho nárok z omeškaných splátok do času rozhodnutia súdu, tak jednak konajúci súd nemôže priznať viac, ako žalobca žaluje a teda priznaním nároku z omeškaných splátok by konajúci súd rozhodoval nad rámec žaloby, pretože žaloba žalobcu sa týkala nároku vychádzajúceho z mimoriadnej splatnosti úveru a taktiež z dôvodu, ktorý podrobnejšie uviedla žalovaná vo svojom odvolaní zo dňa 02.09.2023 proti prvému rozhodnutiu prvoinštančného súdu, na ktoré týmto poukazuje, kedy mala za to, že žalobca v celom konaní nepreukázal skutočnú výšku dlžných záväzkov žalovanej.

4. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Uviedol, že zotrváva na všetkých svojich doterajších skutkových tvrdeniach obsiahnutých v podanom odvolaní. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo zo strany žalobcu platne a v súlade so zákonom, nakoľko žiadne zákonné ustanovenie neukladá veriteľovi povinnosť v rámci výzvy pred zosplatnením uviesť splátku, pre ktorú dôjde k zosplatneniu úveru, pričom v tejto súvislosti opätovne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024. Žalobca ďalej v plnom rozsahu zotrvával na tvrdeniach, obsiahnutých v podanom odvolaní a tvrdil, že k inkorporácii Všeobecných obchodných podmienok a Úverových podmienok v rámci zmluvy o splátkovom úvere, uzavretej medzi žalobcom a žalovanou došlo v absolútnom súlade s platným právom, ako aj s rozhodovacou praxou vnútroštátnych aj európskych súdnych autorít. Oprávnenie zmluvných strán určiť časť obsahu zmluvy s odkazom na obchodné podmienky vyplýva nielen z ustanovenia § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 37 ods. 1 Zákona o bankách, ale potvrdzuje ho aj konštantná judikatúra slovenských a českých súdov (porovnaj napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 6 Obo 112/2007). Uviedol, že v záverečných ustanoveniach úverovej zmluvy je obsiahnuté zmluvné dojednanie, z ktorého nepochybne vyplýva súhlasný prejav vôle zmluvných strán, potvrdený aj podpisom zmluvných strán, aby sa jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán v úverovej zmluve výslovne neupravené, riadili ustanoveniami obchodných podmienok, ktoré sú v úverovej zmluve jednoznačne označené svojím názvom, subjektom ktorý ich vydal, ako aj dátumom, odkedy nadobudli účinnosť.

4.1. Vzhľadom na to, že žalobca uvedenú zákonnú povinnosť preukázateľne spĺňa, žalovaná mala (ako aj každý iný potenciálny klient) vždy reálnu možnosť sa s obsahom obchodných podmienok pred uzatvorením úverovej zmluvy oboznámiť, a to bez toho, aby musela vyvinúť neprimerané úsilie alebo vynaložiť neprimerané náklady. Samotné prístupenie k obchodným podmienkam banky a oboznámenie sa s nimi žalovaná svojim podpisom zmluvy v súlade s platným právom, deklarovala v časti I. čl. VI. bode 3. zmluvy o úvere.

4.2. Žalobca vo vyjadrení ďalej uviedol, že progresívny typ splácania úveru bol medzi zmluvnými stranami dohodnutý, a to priamo v článku I. bode 1 uzatvorenej úverovej zmluvy, čo žalovaná potvrdila aj podpisom na predmetnej zmluve. Žalobca mal ďalej zato (tak ako uviedol v podanom odvolaní), že súd I. inštancie v rozpore so skutkovým stavom a platným právom, podanú žalobu žalobcu nedôvodne zamietol v celom rozsahu, hoci v rámci žalobcom uplatneného nároku bola minimálne suma, zodpovedajúca splatným splátkam ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti zostatku pohľadávky, dôvodná a súd I. inštancie bol povinný tento nárok v rámci meritórneho rozhodnutia žalobcovi priznať. Žalobca súčasne tvrdil, že v zmysle podaného žalobného návrhu mal súd rozhodnúť o priznaní všetkých žalovanou nezaplatených anuitných splátok, ktoré boli splatné pred súdom tvrdným neplatným zosplatnením zostatku pohľadávky, t.j. pred 07.06.2019, ako aj o anuitných splátkach, splatných od 20.07.2019 do 20.11.2024, pretože splatnosť uvedených anuitných splátok nastala pred rozhodnutím súdu vo

veci samej. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/47/2022 zo dňa 13.04.2023.

5. Strany sporu ďalšie podania v odvolacom konaní neprodukovali.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II., t.j. výroku o práve na náhradu trov (rozhodnutiu predchádzajúceho) konania ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásade sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

9. V ďalšom odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, teda či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil, a to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na všetky námietky (argumenty) uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05), pričom konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, svoje závery náležite vysvetlil a dostatočne uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jej riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci o taký prípad nešlo, keď súd prvej inštancie síce stručne avšak dostatočne zrozumiteľným spôsobom prezentoval svoje skutkové a právne závery, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal, ako aj to, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované.

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k výzvam na zaplatenie omeškaných splátok s upozornením na zosplatenie označenými ako „Výzva“ zo dňa 10.09.2018 (č.l. 14 súdneho spisu) a ako „Výzva“ zo dňa 12.03.2019 (č.l. 200 súdneho spisu), ktoré súd prvej inštancie posúdil ako neplatný právny úkon z dôvodu neurčitosti, nakoľko v nich absentovalo uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú žalobca jednorazovo a predčasne zosplatnil dlh.

11. Účelom právnej úpravy ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť „zosplatňovanie“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár eur) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase

uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva“. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pri nesplnení niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky“. Odvolací súd zastáva názor, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a splatnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údajja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne upozorní dlžníka – spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie a uplatnenie tohto práva) musí uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní aspoň tri mesiace), potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t.j. v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zanikne. Z uvedeného potom možno vyvodiť, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že procesný súd nie je povinný ex offio vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže by mohlo dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte s takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1 – 450 – Komentár od Števec, M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (strana 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu záveru.

12. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, odvolací súd primárne poukazuje na to, že v predmetnom uznesení sa dovolací súd (iba okrajovo) vyjadruje k otázke náležitostí mimoriadneho/ predčasného zosplatnenia úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k záveru, že „...žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá...“. Z uvedeného možno vyvodiť, že najvyšší súd sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti tohto právneho úkonu v kontexte ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Navyše vyslovený záver sa týka výlučne posúdenia náležitostí právneho úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (netýka sa výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V kontexte uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie učinil prieskum predmetného právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o neurčitosti predmetných právnych úkonov (výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, prípadne vyhlásenia mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru). Aj v prípade akceptovania argumentácie žalobcu, že vyhlásenie mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru obligatórne nemusí obsahovať označenie splátky, ktorá založila právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, tak uvedené nič nemení na správnosti záveru súdu prvej inštancie o potrebe uvedenia konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní, vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka,

príčom s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v kontexte posúdenia uvedeného v bode 11. odôvodnenia svojho rozsudku plne stotožňuje. Vyššie vyslovený záver nachádza oporu aj v aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ktorý v uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13.02.2025 vyslovil názor „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“.

12.1

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že zákon prísne stanovuje kritériá, za akých podmienok môže prísť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Z uvedeného tiež vyplýva, že aj keď vymedzenie konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenia práva zosplatniť úver, v upozornení (výzve) na zosplatnenie dlhu neukladá zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka expressis verbis, ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy. Odvolací súd zastáva právny názor, že požiadavka na také vymedzenie vyplýva z účelu predmetného upozornenia (výzvy), ktorým je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou veriteľ zvažuje uplatnenia práva na predčasne zosplatniť úver/dlh.

12.2

Z predloženého súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca podaním zo dňa 10.09.2018 označeným ako: „Výzva“ oznámil žalovanej, že ku dňu 10.09.2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 10.464,84 eur. Týmto podaním banka vyzvala žalovanú na úhradu špecifikovanej pohľadávky v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň upozornila žalovanú, že v prípade, ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva, ktoré zabezpečuje pohľadávku banky. Z predloženého súdneho spisu ďalej odvolací súd zistil, že žalobca podaním zo dňa 12.03.2019 označeným ako: „Výzva“ oznámil žalovanej, že ku dňu 12.03.2019 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 12.567,01 eur. Týmto podaním banka (žalobca) vyzvala žalovanú na úhradu špecifikovanej pohľadávky v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň upozornila žalovanú, že v prípade, ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva, ktoré zabezpečuje pohľadávku banky.

12.3

Z konštrukcie (formulácie) predmetných výziev je zrejmé, že tieto neobsahujú identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávacom spore žalovaná) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je vopred možné posúdiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti (túto vyhlásil dňa 07.06.2019), a táto pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi neurčito. Na základe uvedeného nemožno výzvy zo dňa 10.09.2018 a zo dňa 12.03.2019 považovať za kvalifikované výzvy v zmysle požiadaviek vyslovených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

12.4

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z dôvodu neurčitosti (výziev) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je tento jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru – označené ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 08.06.2019 považovať za platné a účinné.

12.5

Vzhľadom na uvedené (absencia kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) krajský súd zastáva názor, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru.

12.6

Pokiaľ žalobca poukazuje na odlišné závery niektorých iných odvolacích súdov Slovenskej republiky, odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnutia súdov rovnakej inštancie nie sú pre súd tej istej inštancie v tomto smere záväzné.

12.7

Podľa názoru odvolacieho súdu pre určitosť právneho úkonu zosplatnenia úveru vôbec nepostačuje, ak údaj o tom, ktorá konkrétna splátka predčasnú (mimoriadnu) splatnosť vyvolala možno vyvodíť

z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tomto smere je potrebné si uvedomiť, že požiadavke určitosti zodpovedá konkrétnosť a jasnosť, a nie je úlohou spotrebiteľa (ani súdu) si tento podstatný údaj z niečoho alebo podľa niečoho vyvodzovať, či doslova po ňom pátrať.

13. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že okresný súd zamietol žalobu v celom rozsahu a nezaoberal sa otázkou dôvodnosti pohľadávky v rozsahu splátok splatných ku dňu vyhlásenia rozsudku, odvolací súd konštatuje, že žalobca svoj uplatnený nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru, a keďže podľa § 371 CSP nie je v odvolacom konaní (a podľa § 294 CSP vzhľadom na to, že sa jedná o spotrebiteľský spor ani v prvostupňovom konaní) zmena žaloby prípustná, odvolací súd nemohol nárok posudzovať inak, t.j. ako plnenie jednotlivých splátok, nakoľko by išlo o nárok založený na inom skutkovom základe, ako si ho žalobca pôvodne uplatnil. Súd prvej inštancie dostatočne určito prezentoval záver, z ktorého vychádzal pri zamietnutí žaloby v celom rozsahu, keď poukázal na to, že žaloba východiskovo a skutkovo bola „postavená“ na tvrdení žalobcu o predčasnom zosplatnení (celého) úveru. S týmto záverom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje poukazujúc na to, že žalobca sa v spore domáhal zaplataenia dlhu na tom skutkovom základe, že celý zostatok dlžnej pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0352832388 uzavretej dňa 20.03.2008 sa stal splatným ku dňu 29.06.2018, pričom v spore neprodukoval žiadne skutkové tvrdenia o splatnosti jednotlivých splátok, ktoré by zakladali dôvodnosť ním uplatneného nároku čo i len v časti, a toto skutkové tvrdenie uvádza až v samotnom odvolacom konaní. Z uvedených dôvodov pri viazanosti súdu skutkovými tvrdeniami strán sporu (pri konštatovaní neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) a absencie ďalších skutkových tvrdení strán sporu nemal súd prvej inštancie inú možnosť, ako žalobu zamietnuť. Uvedený záver nachádza oporu aj v aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ktorý v skutkovo obdobnom prípade vyslovil záver, že „...Vychádzajúc z vyššie opísaného procesného stavu dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svojím postupom pri posudzovaní žalobou uplatneného nároku žalobkyne prekročil rámec ňou vymedzeného petitu, pretože jej priznal plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Aj keď sa bezpochyby žalobkyňa domáhala priznania plnenia z rovnakej zmluvy, aká bola oboznámená prvoinštančným a odvolacím súdom, po skutkovej stránke v žalobe jasne tvrdila, že došlo k zosplatneniu poskytnutého úveru a v uvedenom smere produkovala k svojim tvrdeniam aj dôkazy. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, majúci za to, že k zosplatneniu úveru došlo, avšak odvolací súd bol naopak názoru, že zosplatnenie úveru je neplatné. Pokiaľ napriek uvedenému bez procesnej aktivity žalobkyne, ktorá sa na jediné pojednávanie nariadené odvolacím súdom nedostavila, tejto priznal časť uplatneného nároku v spore (spolu s príslušenstvom), v ktorom nemohol prekročiť návrhy strán (§ 216 CSP), navyše s ochranou slabšej strany, ktorou bol žalovaný, porušil tým zásadu „ne ultra petitem“, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.“ (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024).

14. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že pokiaľ okresný súd v bodoch 27., 28., 29., 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa zaoberal neprijateľnosťou zmluvných podmienok, pričom žalobca následne v odvolaní namietal, že súd nepostupoval správne, keď stranami dohodnutú aplikáciu Obchodného zákonníka, dojednanie poplatku za upomienku, vyhlásenie dlžníka, že sa oboznámil so všetkými súčasťami úverovej zmluvy ako aj oprávnenie banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil ako neprijateľné zmluvné podmienky, išlo s poukazom na to, že žaloba bola východiskovo v celom rozsahu zamietnutá z dôvodu vyslovenia neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, o nadbytočné závery súdu prvej inštancie (vyjadrené v odôvodnení napadnutého rozsudku), posúdenie správnosti ktorých presahovalo potrebu odvolacieho prieskumu. Z uvedeného vyplýva, že hoc by aj predmetné námietky žalobcu mohli javiť ako dôvodné, v konečnom dôsledku by nemali vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko sa odvolací súd prioritne zaoberal odvolacou námietkou vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o absencii identifikácie konkrétnej splátky vo výzvach zo dňa 10.09.2018 a zo dňa 12.03.2019, z ktorého dôvodu aj okresný súd žalobu zamietol.

15. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o práve na náhradu trov konania (včítane trov predchádzajúceho odvolacieho konania), žalobca v tejto časti zjavne založil svoje odvolanie len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite veci za vecne nesprávny, a preto napadol odvolaním aj v ňom závislý výrok o práve na náhradu trov konania. Inak žalobca neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP tak vo výroku I., ako aj vo výroku II. ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ustanovenia § 262 ods. 1 a ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná

bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania, ktoré jej v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd tak žalovanej priznal nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

18. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).

V Žiline dňa 28. mája 2025.

JUDr. Vladimír Topoľančík
predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu

Kanc.

- založ zberný spis
- vylúč základný spis a vráť okresnému súdu
- rozhodnutie vypracoval dňa 09.06.2025, ref. sudca JUDr. Topoľančík